

Fotó: Skodacsek András (Canon Powershot A70)

A választások és forrongások éve 2006.

Molnár Tamás életfilmje

Ebben a tragikus esztendőben végleg lezárul életfilmem egy fontos, jól meghatározható és körülírható szakasza. Ez az év a hatalmas fellángolások és a csúfos bukások ideje. Személyes csalódásom legalább olyan mélységű és akkora nagyságú, mint amit az 1989-es Nagy Imre temetés idején éreztem. Váratlanul feltámad, majd végleg lehanyatlik a magyar történelem utolsó morális forradalma, amely nem pénzből és személyes érdekekből, hanem 1956 gyönyörű ideáiból és szépséges eszményeiből táplálkozik. Ebben a felemelő és baljóslatú évben szakítok végleg a pártpolitikával és a Jobbik vezetőivel. Közéleti sírhantom keresztjére, talán ezt a rövid üzenetet lehetne felvétni: - Molnár Tamás az ismeretlen és örök szélmalomharcos. Élt: 1956 – 2006. Lassan lezárul ez a fordulatokban gazdag ötven esztendő, ám mielőtt végső számvetést készítenénk, tekintsük át az év rendhagyó eseményeit.

Szilveszter éjszakáján döbbsenten állok a televízió előtt. A Himnusz eléneklését követően nem akarok hinni a szememnek. A Köztársasági Elnök rövid újévi üzenete közben, irodája falán sehol sem látom a Szent Koronával díszített nemzeti lobogót. Hiányérzetem és felháborodásom nem hagy nyugodni. Január első napjaiban sajtótájékoztatót rendezünk a budavári Sándor palota előtt, ahol Bégány Attila kíséretében egy véres nemzeti lobogót adományozok Sólyom Lászlónak. A Köztársasági Elnök titkárságának vezetője zavartan szabadkozik - érzi a helyzet kínosságát-, de végül elfogadja a 2003-as hídblokád fiatal tüntetőinek vérével átitatott nemzeti jelképet. Nem gondolok semmi rosszra, hiszen nem látok a jövőbe. Nem látom előre a tavaszi pusztító árhullámot, Szent István augusztus 20.-ai, emberéleteket követelő viharos intelmeit. Nem látom, nem láthatom az őszi forradalom során földbetiport véres lobogókat sem. Másnap rövid SMS üzenetet küldök az elnökeknek: - Köztársasági Elnök úr! Eddig egy nemzet állt Ön mögött, most már csak egy üres szekrény!

Rosszul kezdődik ez az év. Január elején brutálisan megverik Pilhál Györgyöt a Magyar Nemzet újságíróját, néhány nap múlva Torgyán beperli Bencsiket azért, mert az újságíró lekommunizálja az exelnököt. A hónap közepén Gémesi György kilép a mindinkább balra tolódó MDF-ből, majd néhány nap múltán létrejön a FIDESZ-KDNP választási szövetség. Egy hét elteltével a Magyar Nemzet megszeli a Nomentana-ügyet, melyben felbukkannak Gyurcsány szerteágazó fantomcégei. Január 27.-én kiderül, hogy Szabó István Oscar-díjas filmrendező, 1956 után az állambiztonság ügynöke. Hónap végén, a magyar politikai élet tovább sekélyesedik: - Terry Black – nemi vonatkozásokban nem körülhatárolható személyiség-, kellő komolysággal bejelenti, hogy miniszterelnöknek jelölteti magát!

Ebben az ocsmány és elbulvárosodott közéletben kell nekünk is kitalálnunk valami látványosat azért, hogy átüssük a médiahallgatás komor falát. Január 6.-án, az Oktatási Minisztérium épülete előtt, a „beégő” liberális oktatáspolitikai és Magyar Bálint kultur-komiszár számára, átadok egy nagy kosár fekete brikettet. Az akció során kifejtem a jelenlévő újságíróknak abbéli reményemet, hogy a választásokat követően sikerül végleg kitakarítani, az országos „szénszünetet” előidéző liberális oktatáspolitikai bűzös salakját. Január 14.-én, a Moszkva tér egyik nagy üveges reklámtáblája mellett - Nagy Ervinnel közösen-, az SZDSZ vallásghalász plakátjai ellen tiltakozunk. A liberális párt keresztényellenes plakátját (Jöjjön el az én országom!), látványos sajtótájékoztató keretében leragasztjuk a torinói lepel Krisztust ábrázoló arcképével. Jellemző módon az álszent KDNP azonnal felháborodik az eseményen, Semjén Zsolt nem a magyar- és kereszténygyűlölő „liberál-szadistákat”, hanem bennünket ítél el nyilatkozatában!

Februárban sem csitul a penetráns belháború! A hónap első napjaiban a bukott Medgyessy (D-209) óvatosan megemlíti az SZDSZ korrupciós ügyeit. Másnap kiderül, hogy Paskai László esztergomi bíboros-érsek és Kézdi Kocsács Zsolt filmrendező ügynökmúltja. Február elején ismét felbukkan a Kupa Mihály vezette Centrum Párt, majd kiderül, hogy a világhálón nyomuló és sunyin kutakodó FIDESZ, szemérmetlenül választási anyagokat lop az MSZP-től. Február 9.-én, Polgár Tamás (Tomcat) „véletlenül” megbotlik az utcán, és a kezében lévő tortát, a „véletlenül” éppen arra sétáló Demszky csupasz képébe tenyereli. A szocialisták nemzetközi szinteken erősítenek: - A vörös szegfűk támogatása érdekében Budapestre érkezik Tony Blair. Február végén járunk már, amikor váratlanul visszalép egy siófoki SZDSZ-es pedofil képviselőjelölt. A téli hónap utolsó napjaiban hazaérkeznek végre Oroszországból a háborúban elrekvirált sárospataki könyvek. A szenzációs értékeket képviselő művek után hamarosan hazánkba látogat Putyin is! A nagy forgatagban, Megyó után „útelágazódáshoz” érkezik Gyurcsány: - Gazdasági csapdahelyzetbe kerül az ország, 380 milliárd forinttal nő az államadóság, egymást követik a csődbement vállalkozások, döbbenetes mértékben nő a munkanélküliség, újabb nemzetközi pénzügyi leminősítéseket kell elszenvednünk. Magyarország a térség legkockázatosabb országa! TGM mindenesetre megdicséri Orbánt a Népszabadságban azért, mert látványosan eleget tesz a baloldali elvárásoknak.

Ezekben a zaklatott időkben rendszeresen járom az országot és folyamatosan publikálok a Nemzetőr és a Magyarok Lapja hasábjain. Nyilvános levelet írok a Polgári Köröknek, melyben felszólítom őket arra, hogy az első fordulóban feltétlenül támogassák a nemzeti radikális jelölteket, hiszen nincs elveszett szavazat, ráadásul a FIDESZ egyedül képtelen megnyerni a választásokat. (A levél pozitív visszhangra talál, sok vidéki Polgári Kör gyűjt számunkra kopogtatócédulát!) Második levelem Gaskó Istvánnak címzem. Ebben üdvözlöm az esztergomi SUSUKI gyárban megalakult bátor szakszervezeti csoportot – amely az első munkavállalói érdekképviselő a magyar multik körében-, felkérem továbbá a Liga szakszervezeti tömörülést, hogy a továbbiakban is keményen álljanak ellen az országban tapasztalható gyarmatosításnak. (Azért tartom fontosnak a szakszervezeti kapcsolatot, mert van egy nagy ívű politikai álmom, amely a lengyel Szolidaritás mozgalom mintájára létrehozhatna egy keresztény és nemzeti alapokon álló munkavállalói érdekképviselőt. Sajnos – akárcsak a polgári körös mozgalmak belső piaccá történő átszervezését-, ezt az elképzelésemet sem támogatja senki! Politikustársaim sehogyan sem akarják megérteni azt, milyen egyszerű eszközökkel lehetne kihúzni a talajt az álboldal lábai alól!)

A február továbbra is a jelöltállítások és a pártépítés hónapja. Cseppet sem zökkenőmentes a MIÉP-pel való együttműködésünk - hiszen kölcsönös a bizalmatlanság egymással szemben-, de hamarosan minden választókerületben tudunk képviselőjelölteket indítani. Örömkre csatlakoznak hozzánk az FKGP országos pártmaradványai és a radikálisabb polgári körök tagjai. Néhány alkalommal, Csúrkával és sleppjével járom az országot. Tiszteljük egymást – én elsősorban a kiváló drámaíró és az éleslátású elemzőt becsülöm az öregben, nem a politikust-, de nem nagyon bratyizunk. Borzasztóan zavar a körülötte hemzseggő buta, öntömjénező és kontraszelektált társaság. Legsikeresebb közös fellépésünket a debreceni Cívis Hotel, zsúfolásig tömött aulájában tartjuk. Itt szokás szerint én vagyok az első előadó, így máris „belevágok a lecsóba”: - Negyedik Köztársaságról, új alkotmányról, halálbüntetés visszaállításáról, Horthy Miklós és Wass Albert politikai és szellemi örökségének a rehabilitálásáról, erős és professzionális magyar hadsereg felállításáról és a multik elleni kíméletlen harcról beszélek. – Utolsó pillanatban vagyunk, rendet kell vágnunk ebben a kirabolt és szétesett országban! Gyökerestől ki kell irtanunk a politikából, és illegalitásba kell kényszerítenünk az SZDSZ-t! – fejezem be végül a hatásos szónoklatot. A közönség felállva, hosszú percekig keresztül megtapsol. Másnap a hazudozó média, már a zsidók kiirtásáról papol, de ez cseppet sem érdekel. Legalább áttörtük megint a hallgatás és cenzúra álságos falait!

Februárban gőzerővel dübörög tovább anti-liberális kampányunk! Sehogyan sem tudom megbocsájtani az egykori demokratikusnak hazudott ellenzékiek hazaárulását! Felháborítónak találok és az esélyegyenlőség megcsúfolásának, hogy miközben mi szinte teljesen pénztelenül kampányolunk (Jelöltjeinkre jó, ha jut néhány tízezer forintnyi adomány!), addig a korrupt megapártok milliárdos nagyságrendű tisztázatlan eredetű összegeket szórnak szét a választási hadjáratban. A pártmaffiák dőzsölése nyomán felfakadó nyomor bemutatására, újabb rendhagyó akciókat eszelek ki. Sajtótájékoztató keretében - Nagy Ervinnel közösen- lemegyünk

a Kálvin téri aluljáróban vegetáló hajléktalanok közé, és látványosan betakargatjuk a rongyokban didergő embereket az SZDSZ színes választási plakátjaival. Az akció végén pénz és élelmiszer osztunk szét a szerencsétlenek között, végül felkérjük az álszent és képmutató pártokat, hogy eltékozolt kampány-milliárdok helyett, segítsék inkább a nincsteleneket. A másnap délutánja már az SZDSZ Gizella utcai székháza előtt talál bennünket. Itt is a liberálisnak hazudott „törpe terrorpárt” (copyright: Fábry Sándor) ellen tiltakozunk. A közösség-, nemzet-, vallás-, kereszténység-, és egyházellenes párt székházának bejáratához, egy - „Jöjjön el az én országom!” – feliratú lábtörölt helyezek el. A zajra kijönnek a kigyúrt biztonsági emberek - de miután nem látnak semmi érdemlegeset-, megtörlik a lábukat és visszamennek.

Már javában dúl a kopogtatócédulákért folytatott kíméletlen háború. Nagy kaland egy országos választáson való indulás, így hát az esélytelenek nyugalmával hozzálátok. Szentendrén Filó Andrásék konzervatív körének tagjai sokat segítenek, de a körzetet javarészt egyedül vagy a családtagjaimmal járom. Meglepetésemre a polgári körösök és katolikus egyházi személyek segítségével, nagyon hamar összegyűjtöm a szükséges támogatást. Az országjáró kampány mellett, többször végigjárom a körzet településeit is. Nagy az apátia a kicsinyke dunakanyari falvakban, nem sok embert érdekel a politika. A Fideszes sáskajárás mindenestre hatékony pusztítást végez. Itt is „demokratikusan” túlgyűjtik magukat szelvényekkel és teljesen letarolják a körzetet, miközben éjszakánként letépkedik a plakátjainkat. A szórólapozásban sokat segít Sz. Molnár Sándor helyi Jobbikos elnök, aki még a vérét is ontja miattam, amikor megharapja egy mérges kutya. A kormányoldal jelöltjeit nem ismerem, az MDF-es Dragon Pál viszont régi ismerősöm, szegény még mindig Dávid Ipolya mellett agitál. A körzet Fideszes országgyűlési képviselője - az egykori zöldséges Hadházi Sándor-, hiába tehetségtelen politikus, simán veszi az akadályokat. Ekkor döbbenek rá a lényegre: - A választók sajnos olyanok, mint Pavlov nyálcsorgató kutyái! Számukra nem a jelölt személyisége, múltja, szakértelme vagy tisztessége számít elsősorban, hanem kizárólag a pártlogó. Ha egy orángutánt narancsszínűre festenek, az is simán megnyerné a választást! Hiába van kiváló programom, hiába színvonalas a reklámanyagom, hiába van több évtizedes tiszta és áttekinthető közéleti munkásságom és tapasztalatom, mindez semmit sem jelent. Mivel nem vagyok Orbán Viktor katonája, a szélmalomharcos üzenetét elfújja a szél!

A fárasztóan monoton kampányt, mindössze két rendhagyó esemény töri meg. Február 24.-én délután, kisebbfajta megilletődött társaság gyülekezik az MVSZ dísztermében. Azért gyűlünk itt össze, mert Krassó Gyuri halálának 15. évfordulója alkalmából, Bokros Petivel közösen egy emlékdíjat alapítunk. Krassó különös életművének és szellemi hagyatékának méltatását követően, az emléklakettet és az ezzel járó százezer forintot átadom Modor Ádám történésznek. (A pénzt úgy tarháljuk össze barátainktól!) Ádám végtelenül hálás és boldog, hiszen befejezés előtt álló Krassó kötetéhez, mindeddig szinte semmiféle támogatást nem kapott. A Jobbikon kívül nincs párt, nincs alapítvány és nincs gazdag magánszemély sem, aki támogatná e nemes ügyet. (Nem kellene ugyan, de kellőképpen szégyellem magam Krassó mellőzöttségéért!) A másik eseményre 31.-én kerül sor, Gyurcsány Ferenc rózsadombi villája előtt. Elkészül ugyanis Franka Tibor új kötete, amelynek itt a Szemplőhegyi utcában tartjuk a

premierjét. Kordonok között, nagy rendőrségi biztosítás mellett rakjuk fel az Inconnu csoport politikai plakátjait a villával szemközti kerítésre, majd Wittner Mária és Sinkovits-Vitay András mellett én is méltatom Franka tényfeltáró kötetét. Az Apró-klán által, a zsidóktól elrekvirált épület emeletén, kicsit megrezzen a konszolidált csipkefüggöny. A titkosszolgálat nyilván újabb fényképeket készít rólunk! Én válaszul felmutatom a Magyarok Lapjának címlapját, ahol bilincsből virít az elmebeteg miniszterelnök.

Március elején, Szentendrén - a váratlanul lemondott Miakich Gábor MSZP-s városvezető miatt-, időközi polgármester választást tartanak. A megmérettetés jó erőfelmérés és reklámlehetőség számunkra, így elindítjuk dr. Filó Andrást, akivel egy hatékonynak tűnő elő-kampányt folytatunk. A március 10.-i szentendrei nagygyűlésen Csurka és Kovács mellett felszólalok. A kampányidőszakot furcsa eset zavarja meg: - dr. Telek Zoltán Fideszes aktivista levélben kér bocsánatot azért, mert felsőbb vezetői utasításra, a MIÉP-JOBBIK és az MDF lejáratására és megsemmisítésére törekedett. A leleplező levél mellett, további kopogtatócédulákkal elkövetett Fideszes szabálysértésekre is fény derül. Schmitt Pál a sajtóban beismeri, hogy többszörösen túlgyűjtötte a legnagyobb ellenzéki párt a cédulákat. (Rossznyelvek szerint még a Munkáspártot is támogatják az MSZP meggyengítésének érdekében!)

A hónap közepén, tovább folytatódik a jobboldali kettős beszéd: - Martonyi János tagadja a kettős állampolgárság és a területi autonómia kiharcolásának az elvi lehetőségét. Március 15.-én, a Hősök terén ismét együtt ünnepelünk a MIÉP-pel, ahol Csurka és Kovács mond mozgósító beszédeket. Az ünnepség előestéjén váratlanul felbukkan egy Vona Gábor által jegyzett írás, Korunk zsarnoksága címmel. Az SZDSZ-es holdudvar persze megint nem nyugszik. A nemzeti ünnep alkalmából a Tilos Rádió azt üzeni, hogy Tőkés László és a székeység nem más, mint egy csürhe. A gyalázatos bejelentést megfejeleli még egy felháborító bűncselekmény: - Egy fiatal szadeszes aktivista, kokárdája miatt súlyosan bántalmaz egy védtelen kislányt Budapesten. (Később a kuruc.info hírportál megtalálja az elkövetőt!) A március 26.-i provokatív drogos felvonuláson, és az aznap esti Turul-szobor meggyalázáson már meg sem lepődünk. Ekkoriban jelenti ki Dávid Ibolya az MDF elnöke, hogy pártjának természetes szövetségese az MSZP-SZDSZ, ekkoriban beszél a Fideszes „kiscsömpec” effektusról és a 70-30 százalékon osztozkodó kormánypárti-ellenzéki leosztásról. Csurka találóan megjegyzi: - Ez Magyarország eddigi legmocskosabb, legsötétebb és legaljasabb kampánya!

Nem véletlenül undorodom a pártpolitikától. A hatalom közelében mindenki kivetkőzik önmagából. Elborzadva látom, hogyan megy a taposás és tülekedés a pártok országos listájára való felkerülés érdekében. Én eredetileg a Harmadik Út 5. helyén szerepelek, de mivel a kiscsömpec Réti Miklóst meg kell kínálni egy „előkelő” hellyel - valamint a MIÉP is különböző, szinte már teljesíthetetlen igényekkel áll elő-, így visszacsúszom 9. befutónak. Kovács Dávid érdeklődik, nem bánom-e a számomra előnytelen változást? Mosolyogva megnyugtatom,

hiszen cseppet sem érdekel a rangkórság és a hatalmi pozíció. Mindenki által utált és megvetett parlamenti képviselő pedig egyáltalán nem szeretné lenni. A Jobbiknak is a szabadabb, mozgalmi jellege tetszik leginkább. Kellően félek a pártkarakter megerősödésétől, vagyis a fiatal párt felnőtté válásától.

Eközben a két radikális párt közötti súrlódások és szkanderezések, sajnos személyeskedésektől sem mentesek. Egy gödöllői kampányrendezvényen, az „igen tájékozott” dr. Bükkfalvy Beatrix - helyi MIÉP-es képviselőjelölt-, dühében liberális szabaddemokratának nevez. A képtelen vádra ledermedek, a közönség azonban mellém áll. Egyre sűrűsödnek a JOBBIK-MIÉP közötti belső konfliktusok. A hónap végén érdekes fordulat történik. Wittner Mária néhány alkalommal mellettünk kampányol, ezért egy nyílt levélben megköszönöm mindazt a sok önzetlen politikai segítséget, amellyel segíti munkánkat. Néhány nap múlva, április 1.-én azonban váratlanul felkerül a FIDESZ országos listájának az 5. helyére. Néhány nap múlva őszintén meglepődöm önállóságán, hiszen az április 4.-i Szabadság téri szovjet emlékmű elleni tüntetésen ott áll ismét mellettünk és felszólal velem együtt Bégány, Budaházy, Murányi Levente és Világhy Józsi bácsi társaságában. Különös ez a kettősség. A Fideszes Pokorni, ez alatt a Hit gyülekezetének Szombat című újságjában kampányol. Orbán a HVG-nek adott interjúban arról beszél, hogy szerinte mind több liberálist kellene megszólítania és befogadnia pártjának.

Április második hetében, a Duna vízgyűjtőin keresztül, soha nem látott hatalmas árhullám zúdul az országra. Saját tapasztalataim alapján tudom, mekkora károkat tud okozni az elszabadult vízözön. A kampányt megszakítva, nyílt levelet intézek a Jobbik tagjaihoz, melynek hatására sok száz fiatal napokig részt vesz a védekezésekben és mentésekben. Már csendesedik az árhullám, amikor egyik este váratlan futár érkezik lakásomra. A különös küldeményt állítólag a Fidesz köreiből küldték, mivel ott nem merik – vagy nem akarják-, bevállalni annak tartalmát. Izgatottan felbontom a csomagot, melyben Soros György gyalázatos magyarországi ténykedéseinek dokumentumai találhatók. Másnap összerendezem az anyagokat és sajtótájékoztató keretében ismertetem azokat a politikai és pénzügyi összefüggéseket, melyek súlyosan befolyásolják a magyar választásokat és a nemzeti szuverenitást. A sajtó természetesen hallgat, ezért néhány nap múlva ismét nyilvános kérdéseket intézek Soros György gyarmatosító szelleméhez. A kényes felvetésekre persze megint nincs semmiféle érdemi válasz. A választások külföldről történő direkt befolyásolása, a választási bizottság közvetett és közvetlen manipulálása senkit sem érdekel. Mindenki a Gyurcsány-Orbán televíziós vitára koncentrál, ahol a FIDESZ vezére szálnalmasan leszerepel. A legnagyobb ellenzéki párt, mintha ismét a vereségre játszana.

(folytatjuk)